

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 3
Mars

Redaktör och ansv. utgivare
A. W. HELLSTRÖM.

1906
[10:de årg.]

Lef för Gud i unga år!

Lef för Gud i unga år,
Ställ dig vid den fana,
Som igenom världen går,
Segerrik sin bana.

Tag det helga pansar på,
Som dig Herren bjuder;
Tveka icke, endast gå,
Då hans maning ljuder.

Striden varar blott en tid,
Snarligt skall den sluta,
Och en evig ostörd frid
Skall du salig njuta.

Lef för Gud i unga år!
Vid hans kämpars kröning
Äfven du af honom får
Segrarens belöning.

Aug. B.

Alltid redo.*

Varen alltid redo är ett ord, som synes mig vara beaktansvärdt för alla människor men i synnerhet för de unga. Paulus talar på flera ställen i sina bref om, huru han var redo till att göra Guds vilja, hvad detta än månne kosta honom: *Jag är redobogen icke allenast att bindas utan äfven att dö i Jerusalem för Herren Jesu namns skull*, säger han. Och åter: *Därför, såvidt på mig ankommer, är jag redobogen att predika evangelium för eder, som ären i Rom*. Enligt detta Pauli föredöme borde allas vårt valspråk vara: *Jag är redo*. Liket Samuel böra vi svara på Herrens kallelse: »Här är jag, tala Herre, ty din tjänare hörer». Säkert är, att där de unga så ställa sig till Herrens förfogande, där ligger framtiden ljus framför dem.

Men det behöfs förberedelse att komma i en sådan ställning. Det sker ej af en slump. Ingen står redo för Herrens räkning, som ej mottager hans nåd därtill. Sinnet måste bli vändt från det onda. Egenkärlekens och världssinnets ande måste genom Guds nåd kufvas och hjärtat blifva öppet för den himmelska världens krafter. Man måste till reningskällan med sin synd under heligt uppsåt att vandra gudeligen och tukteligen i denna världen. Det var just genom den källans flöden, som Pauli lif fick ny riktning och erhöll villighetens ande att tjäna Gud. För en stor del människor är det så mycket, som ligger dem till hinder att vara redo, för andra åter kan det vara ganska litet men dock stort nog att vara ett mäktigt hinder. Sådant inträffar ju ofta på det lekamliga livets område, hvilket kan tjäna som bild äfven i fråga om det andliga. Där ligger t. ex. ett präktigt fartyg förtöjdt vid hamnen. Allt synes vara klart för afgang, men det har blifvit något i olag i maskinen. Det är någon del i den, som ej fungerar. Här måste man rätta felet, innan fartyget kan sägas vara redo för afgang. Vill man ej göra det, så blir ingen färd af. På båtens yttre kan allt synas vara klart, men det är något i dess inre, som hindrar, något, som endast den med saken förtrogne känner till. Så är det ock mången, som i sitt yttre lif visar sig vara redo men som dock aldrig kommer längre. Han ligger ständigt förtöjdt med några hemliga linor; det är något däriinne i hjärtat, som ännu ej blifvit ställdt till rätta. Det kan rent

* Anteckningar efter ett föredrag af P. Olsson, hållet i Betlehemskyrkan i Gefle vid Gefle ynglingaförenings årsfest den 28 januari 1906.

af vara död där inne. Eller om där finnes någon lifsgnista, så hindras den att flamma upp på grund af den världskärlekens ande, som håller på att släcka den. Där har man i sitt hjärta ej kommit i rätt förhållande till Gud och ej heller till åtskilliga af sina medmänniskor. Det finns bittra rötter kvar, och dessa göra hinder. O det gäller, att Herren får göra oss till käril, som äro till heder, helgade, nyttiga och för husbonden beredda till allt godt verk. Det är så man kan säga: Jag är redo.

Mina unga vänner! Herren kallar eder till arbete i sin vingård. Ären i redo därför? Jag hoppas, att mången bland eder är det. Flera af eder stå ju som medlemmar i den förening af unga män, som här firar sin årsfest i dag, och I hafven ju äfven därmed visat, att I viljen vara med att tjäna Herren samt vara ett stöd för hvarandra och äfven till andlig välsignelse för den ungdom, som ännu går främmande för Gud. Men man kan stå i fara äfven såsom ung att blifva trög i sin ande, försoffad af världen och såmedelst oduglig för Herrens tjänst. O, det gäller helt visst att vara på sin vakt mot allt, som kommer ens inre människa i olag. Man behöfver stå redo för Herrens räkning till hans tjänst för hvarje dag. Han påkallar det och väl den, som så gör.

Varen alltid redo att tjäna Herren i det lilla, i den dagliga kallelens värf. O där, mina vänner, pröfvas halten af vår kristendom. Där visar det sig, om den är af äkta slag. Det kan ju förefinnas en viss benägenhet hos de unga att söka utföra någonting stort. Detta är ju i och för sig godt, men det kan ju ock ligga en fara däri. Det kan gå så, att, medan man väntar på att få utföra storverket, man gör ingenting utan väntar på att andra skola utföra det lilla, som ändå kanske ligger en närmast och som man lättare kommer ut med. Så gå dyrbara tillfällen att göra godt ur ens händer, medan det att utföra stora bragder aldrig vill komma. Tillfällen till hjältebragder erbjudas blott ett fåtal människor, medan arbetet i det tysta och det enskilda lifvet erbjudes alla. Den fördolda verksamheten kanske ofta vittnar om det största hjältemodet, ty den försakar lagerkransar och höga bifallsrop, säger en författare. Samme författare säger ock: »Förr i tiden, när indianerna bodde ända vid Niagarafallet, hade de en plägsed, att hvarje år offra den vackraste flickan åt den store anden och låta henne blomstersmyckad fara ut för vattenfallet i en båt, hvarvid hon krossades där nere mot klipporna. Detta ser ut som en hjältebragd, hvilken icke kan öfverträffas. Men jag kan säga er, att det är många gång-

er lättare att fara nedför ett vattenfall än att stanna kvar i lifvet och dagligen offra sitt lilla dumma trots åt den store anden. Att en enda gång öfvervinna sig och bedja om ursäkt, när detta förefaller en så gränslöst svårt, det tycker jag är mycket duktigare än att under bedöfvande bifall och mängdens beundran uträtta något storslaget. Och att dagligen i sitt eget hem genom mildt sinnelag och uppmärksamhet lugna häftiga syskon och nervösa personer — därtill fordras helt visst icke mindre uppoffring och ansträngning än till modiga bedrifter vid en eldsvåda. Och mången, som i kulregnet och under stridens larm gaf prof på verkliga under af kallblodighet och tapperhet, saknar i sitt eget hem kraft till små försakelser och uppoffringar, emedan han icke hör regementsmusiken blåsa eller någon tapperhetsmedalj ställes i utsikt.»

Det berättas, att när Oliver Cromvell inspekterade de stora kyrkorna i England, upptäckte han i en nisch till ett sidokapell ett antal bildstoder af silfver och frågade allvarligt den bäfvande domprosten: »Hvad är detta?» »Jo ers höghet, det är de tolf apostlarne», blef svaret. »Är det de tolf apostlarne? Nåväl, tag då ned dem och gör pengar af dem, så att de i likhet med sin mästare må gå ut och göra godt.» Ack, det finns många sköna gåfvor bland de unga, men som kanske ligga där obegagnade. Gåfvan att tala, gåfvan att sjunga, gåfvan att göra det lifligt och gladt omkring sig. Må dessa gåfvor komma till användning likt de tolf silfverapostlarne.

Var redo att i kärleken bistå den behöfvande, där du det kan, att bära de svagas börda och trösta den sörjande. Var redo, när i den församling eller förening, du tillhör, ett uppdrag gifves dig, att utföra det väl och med glädje. Ja, var redo till allt godt verk, och Gud skall välsigna dig.

Och nu till sist. Var redo att möta din Gud. Snart kan budet till flyttning hem komma, och så gäller det att stå klädd och redo. Vi hafva ej något kontrakt på, huru länge vi få lefva, hvadan det är nödvändigt att alltid vara redo och vänta den förestående flyttningen. Detta år kan bli det sista för någon ibland oss. Ack, måtte då slutet blifva godt! Måtte Herren få säga till dig och mig och oss alla en gång: Öfver en ringa ting har du varit trogen. Jag skall sätta dig öfver mycket.

Herren, din läkare.

Jag satt en söndagsförmiddag och njöt af en mycket god predikan af en af vårt lands mera bemärkta fireligiöse talare. Texten till hans predikan gaf honom anledning att särskildt tala om Herren Jesus som läkare äfven för lekamliga sjukdomar. Då Herren Jesus gick här på jorden, förde ju folket till honom alla, som voro sjuka, och med sin mäktiga hand fördref han sjukdomarna och gjorde de sjuka helbrädda. Men den gode Mästaren gör under på detta område än i dag, det kunde talaren ur sin egen erfarenhet framdraga exempel på. Så berättade han några slående bevis på, huru, där alla mänskliga medel varit fruktlösa att kunna återställa de sjuka till hälsa och krafter, Guds folk i tron anropat honom, som råder öfver kropp och själ, om läkedom och hälsa, och huru de då fått fröjdas öfver den underbara bönhörelse de fått erfarat.

Då jag nu kom hem från kyrkan och i mitt stilla sinne tänkte på predikantens ord, kommo minnen från min barndomstid så lifligt för mig. Jag kom ihåg, hur min moder led af en sjukdom, som efter alla tecken att döma skulle rycka henne ur familjekretsen. O, hvad detta smärtade mig, ty jag älskade henne med hela den styrka af kärlek, som ett barnahjärta kan känna, och att kunna tänka den tanken till slut, att hon, det bästa jag hade i världen, skulle tagas bort, nej, det var omöjligt. Jag kände mig ej stark nog att utan detta stöd kunna härda ut i de pröfningar och strider, som jag visste skulle möta mig.

Ifrån mina tidigaste barnår hade jag lärt känna honom, som är barnens vän, och visste, att jag fick bära alla sorger till honom, och trodde äfven, att han ville höra de böner, som jag uppsände på mitt barnsliga sätt. Jag bad, bad att hon åtminstone skulle få lefva, tills jag blef stor. Den store barnvännen hörde, därom är jag öfvertygad, den lilla flickans bön, ty än i dag lefver hennes mor. Hon, den lilla flickan, är nu stor och arbetar i det kall, hon fått af sin himmelske Fader, men hon skulle känna det bra tomt vid besöken i hemmet, om modern, solen i familjen, vore borta, och därför beder hon ännu och önskar, att Gud ville skänka hennes mor en lång och ljus lefnadsafton.

Att hon, som redan i barnåren fått lära sig att blicka upp till Gud, såsom till en fader, som *kan* och *vill* hjälpa och som äfven fått se ett sådant bevis på hans allmakt och kärlek, som här ofvan skildrats, att hon skulle, då hon själf några år därefter an-

greps af en sjukdom, fly till samme hjälpare, det var helt naturligt. Hennes sjukdom var visserligen ej af sådan art, att hon led några smärtor, men den vanställde i hög grad hennes utseende, och läkare förklarade den svår att bota, ty om den än kunde fördrivas, så var det endast för en kort tid. — En dag beslöt hon att bedja Gud, att få bli kvitt sin sjukdom, ja, hon skulle ej upphöra att anropa honom om denna sak, förrän han besvarat den. Så bad hon länge utan att förtröttas och har nu i flera år varit befriad från sitt onda. »Vi hafva en Gud, en Gud, som hjälper!» *Aidy.*

Hvit som snö.

*Tyst jag ser små flingor falla
Från Guds himmel till vår jord.
Ack, de äro hvita alla,
Rena såsom Herrens ord.*

*Flingan som i rymden irrar,
Fått en uppgift, och den är,
Att förkunna himmelsk renhet
Med den skrud hon fått och bär.*

*Flinga — o, jag ville likna
Dig uti din hvita skrud,
Vara ren uti mitt väsen,
Som det höfves Kristi brud.*

*Två mig, Herre, uti blodet,
Ren, ja »hvitare än snö»,
Att på vandringen mot ljuset
Jag må kärleksfrukter strö.*

*Blott i blodet kan ett hjärta
Renadt bli från synd och flärd,
Finna kraft och fröjd samt seger
I en oren, syndfull värld.*

Lilly.

Småtjänster.

Af Teol. Dr. J. R. Miller.

Våra handlingar äro af två olika slag, likaså resultaten, som följa däraf. Det gifves saker, som vi utföra med afsikt och efter en längre eller kortare förberedelse. Men därjämte utföra vi andra ting, för hvilka vi alls icke hafva planlagt eller gjort några förberedelser. Och dessa äro de små handlingar, som vi utföra mellan de stora, de sådeskorn, som händelsevis falla ur vår hand, under det vi gå ut för att beså det stora fältet. De äro de små blommor, som växa i skuggan af de stora träden — småsaker, som vi icke fästa oss vid och kanske ej komma ihåg.

Likväl äro dessa oafsiktliga ting ofta de heligaste och skönaste, som vi utföra, strålande vida klarare än de, på hvilka vi själfva sätta så högt värde. Vår Frälsare säger oss, att de rättfärdiga på domens dag skola bli öfverraskade af att höra, det de hafva utfört handlingar, som de ej veta om eller minnas. Utan tvifvel utföres det omedvetet en riklig mängd goda gärningar, om hvilka dess utöfvare ingenting skola få veta förrän i det tillkommande lifvet.

Om den danske bildhuggaren Thorvaldsen berättas det, att när han återvände till sitt fädernesland med de konstverk, han förfärdigat i Italien, och som gjort hans namn odödligt, tjänarne, som packade upp dem, på marken vårdslöst kastade det strå, i hvilket de varit emballerade. Och nästa sommar blommade kring artistens nordiska hem en mängd blommor från trädgårdarna i Rom, växta från de frön, hvilka liksom af en händelse blifvit ditförda och sådda. Under det han förverkligade sina storslagna syften, spridde han omedvetet kring sitt hem äfven andra sköna och älskliga ting, som skänkte trefnad och glädje.

Det gifves ett tillfälligt tjänande, bestående af t. ex. en

mångfald små uppmärksamheter och vänliga ord, med hvilka vi blott i förbigående vidröra människohjärtan, som vi möta, impulser, meddelade af vår hälsning, inflytelser, indirekt härrörande från de handlingar, vi utföra, och de ord, vi tala — endast en oafsiktlig och blott tillfällig tjänst — hvars goda resultat det likväl är omöjligt att beräkna.

Vi gå på morgonen ut till våra plikter. På gatan möta vi en vän, som är bedröfvad. Vi stanna för att säga honom ett uppmuntrande, hoppningifvande ord, hvilket under hela dagen ljuder som en änglasång i hans öra. Då vi gå ut efter middagen, ringa vi på hos grannens för att höra, hur det står till med deras sjuka barn, och på grund af denna omtänksamhet är det hela eftermiddagen litet ljusare i det dystra hemmet. Vi gå några steg med en ung man, som är i fara att förlora vägen, säga honom ett uppriktigt allvarsord, som han kan minnas och som kan bli en medverkande orsak till hans räddning.

Under dagens lopp få vi besök af nästan alla slags människor. Vi kunna icke säga mycket till hvar och en, likväl kunna vi till dem alla tala ett vänligt ord, som tränger till deras hjärtan och visar sig vara ett skönhets utsäde.

Människor komma till oss i affärsangelägenheter. Att tala med dem i religiösa ämnen torde icke då vara hvarken förståndigt eller praktiskt. Likväl är det ingen utaf dem, som vi ej kunna tjäna på något sätt. En har det tråkigt i hemmet. Hans ansikte bär spår af smärta och ångest. Genom ett vänligt bemötande, en hjärtlig handtryckning och ett uttalande af vårt deltagande, sända vi honom ifrån oss underbart tröstad och hugsvälad. En annan kämpar mot ekonomiska svårigheter, men ett hoppningifvande ord skänker honom mod och kraft att bära den tunga bördan.

Äfven sällskapslifvet erbjuder oräkneliga tillfällen till dylika småtjänster. Det är svårt att tänka sig ett förhållande mera stelt och kallt och i saknad af sann hjärtlighet än en stor del af det konventionella sällskapslifvet, i synnerhet bland de rika och förnäma.

Likväl erbjuder detta sällskapslif de härligaste tillfällen till utförande af de skönaste småtjänster. Under dessa stela formaliteter finnes månget trånande, längtande hjärta. Under allt detta glitter finnes mången djup hjärtesorg. Till dessa kretsar finnes vanligen intet tillträde för den, som kommer i det kända syftet att göra godt. Likväl kan den troende kvinnan, som träder in genom deras dörrar, föra med sig himmelns rikaste välsignelser. Under kristendomens första dagar, var det många, på Herren troende, som af fri vilja blefvo slafvar i afsikt att

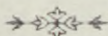
vinna tillträde till de förnämmas hem, så att de i dessa åtminstone kunde få lefva Jesu heliga religion och, om möjligt, vinna någon för himmeln.

Hvad som i detta afseende kräfvades för att kunna vara till välsignelse, är en djup och allvarlig gudsfruktan, som omedvetet finner uttryck i ens sätt, ord och handlingar, doftande lik en blomma, strålände som en stjärna, tjusande som den ljufvaste musik. Ett sådant lif kan icke annat än meddela himmelska inflytelser. Det föder impulser till ett bättre lif. Det meddelar kraft åt den svage och tröst åt sörjande hjärtan. På detta sätt planteras himmelska blommor i jordisk mark.

De ting, som vi utföra med afsikt och beräkning, utgöra blott en liten del i totalsumman af våra lifsresultat. Vårt inflytande är oafbrutet, det varar för beständigt, liksom lifvet själf. För beständigt kvarlämna vi intryck hos dem, som äro omkring oss.

Att möta människor på gatan eller landsvägen och få mottaga deras »god-morgon!» gör en lyckligare för hela dagen. Det ligger en underbar makt i ett soligt anlete. Det är en helig vållukt, som utströmmar från en osjälvisk kärlek. En glad person sprider alltid glädje omkring sig. Från en helgad kristen utstrålar alltid en skön värme, hvart helst han kommer. Ja, hvilket vidsträckt område af gagnelighet ligger icke öppet för en hvar utaf oss! Men den bästa beredelsen därför är, att Kristi kärlek får bilda våra hjärtan.

Öfvers. af C. L—m.

Från Evangelistkursen i Örebro.

I hopp, att det kan intressera Ungdomsvännens läsare, lämna vi härmed några meddelanden om senaste evangelistkursen i Örebro.

Den började den 15 oktober och afslutades den 23 november och var besökt af inalles 13 elever.

Af dessa voro två från Småland, två från Västergötland, en från Södermanland, fyra från Örebro län, tre från Roslagen och en från Dalarne.

Undervisningen i kursen har bestridts af undertecknade samt predikanten P. Kjällström från Gäfle, hvilken på lördagarna genomgått en »söndagsskolkurs» med eleverna. Lektionerna hafva pågått sex timmar pr dag, af hvilka timmar Ungerth an-

Evangelistkursen i Örebro.

Foto. Sam. Lindskog.

vändt två för genomgåendet af de viktigaste lärostyckena i den heliga skrift, Holmstrand två för utredande och disponerande af ett antal lättare predikotexter, och de öfriga två hafva användts för talöfningar.

Vid talöfningarna hafva tre elever talat för hvarje gång, hvarefter deras tal underkastats »kritik» af såväl lärare som elever.

Under kurstiden hafva eleverna, en eller flera i sällskap, hvarje söndag varit ute i bygderna och predikat Guds ord eller ock deltagit i mötena inom Örebro Brödräfsamling.

Vännerna inom denna hafva välvilligt beredt eleverna husrum gratis. Mat hafva de däremot fått bekosta sig själfva.

För både lärare och elever var kurstiden en uppfriskande och skön tid. Varna och innerliga bönemöten omväxlade med undervisningen och bibelstudiet, hvilket för oss alla var synnerligen ljufligt och lärorikt.

Af deltagarne äro nu de flesta utposterade i församlingarna här och hvar, dit de blifvit kallade. En af dem, nämligen J. A. Palmér, har antagit kallelse som predikant i Fällingsbro. Som evangelister äro följande bröder kallade att verka för längre eller kortare tid: Karl Johansson vid Hasselfors bruk och inom Skagerhults socken, A. Bergius i Kil och Elser, A. Engström i Fjugesta och Knista, Malmkvist i Björkvik, Nilsson i Bettna samt Christiansson och Andersson i Roslagen. Dessa båda senare har distriktsföreståndaren Nordqvist i Uppsala tagit om hand. De öfriga af eleverna hafva återvänt till sina resp. hemorter, där de ämna deltaga i verksamheten efter tid och lägenhet.

Några af eleverna ämna på vår tillrådan söka inträde vid Missionsskolan för att utbildas till predikanter. Mätte Guds välsignelse hvila öfver dem alla, och mätte de blifva Guds sak till mycken nytta!

Att behofvet af evangelister och evangelistkurser är stort, framgår af de många bref om att få evangelister, som ingått, men hvilka måst nekande besvaras. Ända från Norrland har begäran ingått om att få evangelister för någon tid.

Gud välsigne sitt verk och sitt folk!

E. Ungerth.

E. F. Holmstrand.

Döma — hjälpa.

På ett föreningsmöte framkastades den frågan, om föreningsmedlemmarne kände hvarandra. De närvarande förstodo ej frågans egentliga innebörd, enär den ej hade sammanhang med den pågående diskussionen. Man såg undrande på hvarandra, och slutligen reste sig en af de närvarande och förklarade, att han ansåg frågan alldeles betydelselös, emedan hufvudsaken vore, att vi kände oss själfva. Tydligen hade han fått den uppfattning, att frågan gällde, huruvida vi kände till hvarandras fel och brister. Han utgick ifrån den förutsättningen, att det för föreningslivet vore lyckligast, ifall den ene så litet som möjligt kände till den andres svagheter. Därigenom skulle många strider och slitningar inom föreningarna förekommas. — Det är nu olyckligtvis ofta så, att kännedomen om vår nästas skröpligheter har den följden, att vi fälla hårda domar om henne. Men så borde det ej vara. I stället för att döma borde vi stödja och hjälpa. Så gjorde Jesus. »Gå och synda icke härefter» föregicks af de milda orden: »Icke heller dömer jag dig.» Hade vi mera af Jesu sinne, så skulle vi skatta det för en lycka att känna till vår broders lyten. Det skulle då blifva desto rikare anledningar för oss att likt den barmhärtige samariten träda hjälpande fram till den sårade mannen. Vi skulle då ej behöfva grubbla öfver, hvad som fattades honom. Men utan Jesu sinne i föreningen skola dess medlemmar städse bäfva tillbaka för den tanken: Männe de andra känna mig? Männe de känna mina hemliga brister? Må vi bedja om mer af Jesu sinne! Då skall ej någon rädas vid tanken på, att vi kanske känna honom.

Viktor Edvin.

Från en vän till en vän.

Min gode vän Gunnar!

Tack för ditt bref i Ungdomsvännen, som jag hade både intresse och uppbyggelse af att läsa! Tack för din fridshälsning och hvad du i sammanhang därmed säger, liksom ock för din erinran om plikter, som vi hafva att uppfylla mot föräldrar! Ja, det ligger verkligen en fara för oss att glömma de gamle, när vi kommit ut i världen och äfven fått andra plikter att tänka på. Och dessa plikter kunna stundom blifva af sådan beskaffenhet, att vi långa tider glömma äfven oss själfva.

Jag kommer härvid ihåg, huru det gick några ynglingar, som samtidigt med mig kommo in i samma läroanstalt som jag. De voro i början gudfruktiga unga män, som alltid voro med på K. F. U. M:s möten och samkväm. Men om det nu var det ihärdiga läxlärningsarbetet eller det var mindre goda kamraters inflytande, nog af, deras besök på K. F. U. M. blefvo allt mer sällsynta. Då man tillfrågade någon af dem, om han ville följa med och höra på ett föredrag eller deltaga i ett bibelsamtal, fick man alltid höra svaret: »Jag hinner ej med att göra det.» Efteråt kunde man emellertid sedan få höra, att han samma kväll haft tid att hos någon af sina kamrater sitta och röka, skämta eller göra ingenting. Det går så där, när man börjar draga sig undan sina troende vänner.

Du anförde ock ett sorgligt exempel på affall från den enfaldiga barnatron genom påverkan af den moderna bibelkritiken. Ja, den har nog knäckt mången, helst som den går och gäller såsom vetenskaplig forskning. Men det är nog mera stora ord än stora verk i den där »forskningen». All sann och ärlig forskning må vi ju vara glada åt, ty dess resultat häfda den heliga skrifts auktoritet, medan den forskning, som blott har namn af sådan, synes hafva gjort till sitt mål att förneka bibeln. Må vi emellertid, i den mån vi kunna det, värna om den heliga skrifts värde såsom »sanningens grundval.» Guds ord och löfte skall dock bestå, ty Gud själf värnar om det.

Men det finns ett socialt ondt i våra dagar, som hotar att i grund fördärfva en stor del af vår svenska ungdom, och det är städernas socialistiska ungdomsklubbar, som rent af sätta en ära uti att få taga order från det socialistiska högkvarteret. Har du tänkt på det? Försök en gång att bjuda någon af dessa unga klubbmedlemmar med dig till något ungdomsmöte eller till något föredrag af mera förädlade art, och du skall i nio fall af tio mötas med spefulla ord och en mustig ed. Man har mången gång frågat: hvart tar vår ungdom vägen, sedan den lämnat konfirmationsskolorna? I kyrkorna synes den ej till, icke i bönehusen heller. Jo, en hjälpadväckande stor del däraf går till dessa klubbar och blir socialister. Där insupa de en samhälls- och gudsfientlig atmosfär, läsa de mest rafflande socialistiska agitations- och upprorsskrifter, de kunna komma öfver, påverka andra unga män i samma riktning och bilda därigenom samhällsfarliga pesthärdar rundt om i vårt land. O, dessa socialistiska ungdomsklubbar! De äro sugande hvirflar i den nuvarande tidsrikningens malström, hvilka draga ned tusentals unga män i klasshatets och laglöshetens djup. Huru skola dessa kunna räddas för Gud och det lagbundna samhället? Kan du säga det?

Fruktansvärda åskvädersmoln draga sig tillsamman öfver folken. Vi hafva redan fått bevittna en och annan urladdning, och man behöfver icke hafva en profetisk siareblick för att kunna förutsäga, hu-

ru allt detta skall sluta. Det är de yttersta tidernas tecken, som mana Guds folk att vara vakande och att hafva olja i sina lampor. Att det lider mot slutet af den närvarande tidsåldern lider intet tvifvel. »Salig är den tjänaren, hvilken Herren finner redo, då han kommer!

Nu skrifver jag ej mer för denna gång. Jag är vemodigt stämd och ser föga utsikt till en ljusare tid, förrän Herren kommer. Vill du fortsätta att skriva, så skall jag, om Gud vill, vid tillfälle svara. O, min broder, må du, liksom också jag, strida den goda striden och behålla tro och ett godt samvete! Det önskar bedjande

din vän

Torsten.

Din Fader skall vedergälla dig uppenbarligen.

(Matt 6: 4)

(Öfversättning från tyskan.)

»Herr öfverste», sade skrattande en kapten vid det 37:de franska linjeregementet, i det att han trädde fram till sin chef.

»Herr öfverste, musketeraren Oswald begär åter 24 timmars permission.»

»Hvartill?» frågade öfversten barskt.

»Han vill återigen resa till Paris», var svaret.

»Jaså», återtog öfversten, »det får inte ske. Kapten Delorme, säg ni karlen, att jag förklarar, att om han fortfar därmed, blifver han snart förtryckt. Säg ni honom vidare, att om han ännu en gång understår sig att rikta en sådan begäran till mig, får han tre dagars arrest. Vid min ära, så länge jag är öfverste vid det 37:de regementet, skall soldat Oswald icke mer resa till Paris. Och därmed basta!»

Detta samtal ägde rum på den rymliga gården till en ståtlig infanterikasern i Rouen i början af fyrtioalet. Soldaten, som begärt permission, hörde till regementets bästa soldater; han hade, som kaptenen uttryckte sig, endast ett fel: »han var alltför from för att vara soldat.» Till börden en elsassare hade Oswald redan sedan sex år tillbaka stått i ledet och hade under denna tid utmärkt sig genom ett mönstergillt uppförande. Under de första åren var han sina förmäns favorit, men sedan 18 månader tillbaka hade allt blifvit annorlunda; i Paris hade han blifvit mäktigt gripen af Guds nåd. Den förändring, som hade skett i hans inre, trädde snart också i det yttre i dagen, och från den tiden måste han lida mycken smälek från sina kamraters och öfverordnades sida. I början var det svårt för honom

att foga sig däruti. Han klagade hos sina förmän, men han fick icke rätt; han försvarade sig, men därigenom försvarade han endast sin ställning. Till sist teg han stilla därmed, klagade för Herren sin oförrätt och bar sitt kors med tålig undergifvenhet. Så länge han var i Paris, fann han hos likasinnade bröder tröst och troskraft i sina bekymmer och anfaktelser. Men plötsligt kom order om afmarsch till Rouen. Detta var ett svårt trosprof för vår vän. Huru svårt var det icke också för honom att se sig gäckad i den förhoppningen att då och då erhålla permission för att resa till Paris!

Det var på eftermiddagen för det nämnda samtalet, som musketeraren Oswald stod vid fönstret i den sal, som han bebodde i kasernen och tänkte på öfverstens nekande svar. Oswald hade sitt Nya testamente i handen och läste just det tröstefulla ordet i Romarebrevets åttonde kapitel: »Men vi veta, att för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa.» »Ack ja,» suckade han, »den som blott kunde tro det! Herre, jag tror! Herre, hjälp min otro!»

Plötsligt blef han genom skyltvaktens rop ryckt ur sina betraktelser; denne gick nämligen fram och tillbaka på kassergården och ropade gäckande upp till honom: »Fromme Oswald, sedan en halftimme tillbaka står en fattig man vid porten och ber om ett stycke bröd. Skall du låta honom gå hungrig bort?»

Då Oswald såg ned, varseblef han verkligen vid gallerporten af järn, som förde in till gården, en trasig man, som bönfällande sträckte ut handen och bad om en gåfva. Gripen af medlidande, skär Oswald af ett stycke bröd och skyndar ned på gården därmed. Han räcker det till tiggaren genom gallerporten; tiggaren tager begärligt emot det och utropade på tyska: »Gud löne det», och vill aflägsna sig. »Vänta litet, min vän», ropar Oswald efter honom, »hvarifrån är Ni?» — »Från Schwartzwald.» Då soldaten hörde detta, glädde han sig, och äfven på den fattige mannens ansikte syntes ett glädjeskimmer.

»Men hvarför kommer ni då hit?» frågade Oswald vidare.

»Ack, det är en lång och sorglig historia; om ni hade tid, kunde jag berätta den för eder.»

»Nej, min vän, inte nu, men vet ni hvad, jo, stanna kvar här ännu en halftimme, tills vi hafva intagit vår måltid; då skall jag komma ut, och om jag kan hjälpa er, så skall det ske.»

»Haf tack, gode soldat, jag skall invänta er där borta under poppln.»

Efter måltiden berättade den fattige mannen för sin välgörare, huru han vore i begrepp att med hustru och barn resa till

Havre för att därifrån göra öfverfärden till Amerika; på vägen hade han emellertid blifvit bestulen och hade nu icke tillräckligt för öfverresan, och välmående anförvanter i hemmet, till hvilka han hade vändt sig, hade icke velat låna honom någonting. I dag hade han nästan förlorat modet; då hade Gud i Oswald sändt honom en hjälpare ängel.

Då vår gode soldat märkte, att hans stackars landsman led brist på det allra nödvändigaste, offrade han sin handkassa på 20 francs, som han hade afsett för hemresan till Elsass; för dessa penningar köpte han hos en klädmåklare nya kläder åt honom och skaffade honom på en gästgifvaregård god mat och natthärbärke och lofvade att komma tillbaka den följande morgonen. Den barmhärtige samariten tillsåg ännu, huru den fattige mannen förplågade sig vid det välförsedda bordet och återvände sedan till kasernen 20 francs fattigare och medveten om, att han i världens ögon hade handlat som en däre; men så lycklig till mods som då, hade han icke på länge varit.

Följande morgon lät värdinnan i värdshuset, där den stackars Schwarzwaldaren inkvarterats, tillkalla en granne, hvilken skulle kunna göra sig förstadd af honom, eftersom han var mäktig tyska språket. Med nöje kom grannen öfver till värdshuset. Ett glädjeskimmer flög öfver den fattige mannens ansikte, så han hörde sig tilltalas på sitt eget modersmål. Men huru ökades icke hans glädje och förvåning, då det under samtalets lopp visade sig, att denne var hans farbror, som med hustru och barn slagit sig ned i Rouen och där hade en blomstrande affär. Schwarzwaldaren hämtade sedan hustru och barn ifrån Havre och slog sig ned i Rouen, där han hos sin farbroder fick arbete och fann en riklig utkomst.

Följande morgon lät öfversten vid det 37:de regementet församla sina soldater i full parad. Då trupperna stodo där, trädde öfversten med entidning i handen fram för sitt regemente och talade med rörd och kraftig stämma: »Soldater, jag har att berätta för eder om en handling, som gör regementet heder.» Och nu läste han upp utvandrarens hela historia, som Schwarzwaldarens farbror, urfabrikanten Ludvig Götz, hade låtit sätta in i tidningen, i det att han hoppades att kunna fritt och öppet få uttala sitt tack till den ädelmodige soldaten, hvilkens namn visserligen var honom obekant, men om hvilken han visste, att han tillhörde det 37:de regementet. Sedan öfversten läst hela berättelsen, sade han: »Nu uppfordrar jag alltså den redlige soldat, som har handlat så vackert, att träda fram ur ledet.» Ingen rörde sig, men allas blickar vände sig ofrivilligt till Oswald, som stod där blek och darrande.

»Oswald», utropade öfversten, »träd fram!» Oswald lydde. »Det är du», sade han, »och ingen annan, som utan att vara känd har bevisat den stackars utvandrarens barmhärtighet. Förhåller det sig icke verkligen så?»

»Det är jag, herr öfverste», svarade Oswald anspråkslöst.

»Välän, min vän, du har handlat ädelt; räck mig din hand; från och med i dag får du, så ofta du vill, resa till Paris.»

Med dessa ord grep han Oswalds hand och tryckte den varmt. Denna dag förblef oförgätlig för det 37:de regementets soldater. Oswald blef nu allmänt aktad; ingen tillät sig det minsta gäckeri med honom eller hans sinnesbeskaffenhet, och då han några månader senare erhöll sitt afsked, saknades han af alla.

På redaktionsbordet

har länge legat en hög af bref med sådana frågor, som vi ej ansett lämpliga införa under rubriken »Brefväxling», ehuru brefskrifvarne begärt att där få dem införda. Det kan ju för en gång vara af intresse för våra läsare att få del af sådana spörsmål, som eljest aldrig komma till synes i Ungdomsvännen. Vi skola därför göra ett plock ur högen.

Otto frågar: Huru bör jag såsom troende handla, då jag insett, att kärleken till min fästmö försvunnit och i stället flyttat sig till en annan troende, med hvilken jag såsom yngling varit bekaant?

Jo, Otto bör inse, att han ej vårdat kärleken till sin fästmö, utan vårdlösats den, förlädd en trovärdig flicka att tro på en kärlek, som ej finnes till, bedröfvat, kanske för långa tider i sorg försäukt ett hjärta, som velat lita på honom, och smärtat en af Guds ögonstenar, som han gifvit anledning tänka dåligt om de troende unga människors ärlighet och pålitlighet. Och när han insett detta och kanske därjämte nödgas vidgå, att han för sin fästmö tramstätt i falsk dager, så bör han bedja Gud om förlåtelse för sin ostadighet och, om han vill undgå tuktan af Guds hand, icke utan vidare öppna kärleksförbindelse med den andra flickan, ty fara är, att hans »kärlek» i nästa ögonblick går öfver till en tredje.

Lisa har kommit med två frågor:

1. *Huru skall jag förhålla mig till min vän, när hennes far bjuder till att på allt sätt svärta ned min fars namn och goda rykte?*

2. *Är det synd att bli trött på sina mindre syskon?*

Lisa bör ej svika sin vän för det, utan i oafätlig gemensam bön tillsammans med henne frambara gemensamma sorger inför Gud, äfven denna, att han måtte omstämna hennes faders hjärta och förbjälpa Lisas fader att med kärlekens värme i handling söka smälta isen kring hans hjärta.

Att tröttna på sina mindre syskon innebär ju en brist på tålmod och fördragsamhet. Men tålmodets Gud helar våra brister, om vi hålla oss till honom, och förlåter oss våra synder, äfven otålighet, samt gifver oss mera saktmod, tålmod och kärlek i utföningen af våra jordiska plikter.

18-åring frågar: Är det synd, när en flicka icke får sitt hår så bra, som hon vill, att krusa det litet, utan att därmed bränna det med locktång?

Det är väl icke i själfva krusandet af håret, vare sig det sker med eller utan locktång, som det syndiga skulle ligga, utan det är väl i själfva begäret att vilja utmärka sig genom ett vackert liggande hår. Och ett sådant begär att vilja smått lysa med något, som blott är ett yttre sken, kallas fåfänga. — Men hvarför vilja flickorna krusa sitt hår? Ser icke en flicka, som vårdar sitt hår väl utan att krusa det, bra mycket bättre ut, åtminstone ter hon sig mera flärdlös och tilldragande ut inför oförvillade blickar, än en flicka, som krusar det; ty den, som lägger an på att imponera genom sitt yttre, försummar icke sällan att vårda sig om sin inre människa.

Göta frågar: Är det rätt af en man, som ingått äktenskap, att mera ägna sig åt andra människor än åt sitt hem och dess medlemmar?

Nej, hemmet först och främst. En man, som försummar sina egna barn och sitt hem, är ej rätte mannen att ägna sig åt andra människors förbättring. Samhället skall ej tacka honom, om han upprycker ogräs med ena handen och sår ogräsfrön med den andra. Men en del hustrur sakna förmågan att hålla hemmet i sådant skick, att mannen finner trefnad hemma. Därmed kan han likväl icke försvara försummelserna af sina plikter mot hemmet.

Helga spörjer: Hur bör en troende flicka förhålla sig emot en troende yngling, som varit hennes fästman, men nu öfvergifvit henne och förlofvat sig med en annan?

Hon bör bemöta honom vänligt, äfven om hon ej kan högakta honom, förlåta hans felsteg samt på intet sätt gifva anledning till ett olyckligt förhållande emellan de förlofvade. Att han brutit sin tro mot Helga, det är illa, men det får ej gifva Helga anledning att på minsta sätt hämnas. Gud har alltid ris själf, om han vill tukta någon. Dessutom kan ju hända, att äfven Helga har sin andel däri, att han har svikit.

En skridskoåkare frågar: kan en ung man, som har nöje af skridskoåkning, äfven på söndagarna företa skridskofärder utan något mål, endast för nöjets skull?

Ja, visst kan han det. Han kan t. o. m. göra det med godt samvete,

liksom andra företaga promenader på söndagen endast för nöjets skull, blott han därigenom ej försummar sin plikt att värda sin egen själ eller åsidosätter plikter mot andra eller den församling, han tilläfventyrs tillhör. När man bör vara med vid församlingens gudstjänster, bör man ej vara ute på sport för sitt nöjes skull.

— *n* — *f* — *t* undrar, om det är rätt af troende ungdom att bevista cirkusföreställningar?

Med den kännedom man har om prestationerna vid kringresande cirkus-sällskaps föreställningar kan man tryggt svara, att sådant bör den troende ungdomen undvika.

Ester frågar helt kort: *Få trolofvade kyssas?*

Ja, det är för dem icke så lätt att låta bli. Men nog böra de spara på kyssarna, så att de hafva något kvar, när tröttande och besvärliga dagar i äktenskapet börja verka nedtryckande på sinnet. Då kan en kyss från den deltagande mannens eller hustruns läppar verka lättande och lyftande, något som trolofvades kyssar sällan hafva till ändamål att göra. Alltså: sparsamhet med kyssarna, så länge man går trolofvad.

Men nu våga vi ej gripa djupare i högen, ehuru det nog kännes frestande att anföra flera. En del frågor äro af den beskaffenhet, att de icke alls lämpa sig för offentligheten. Andra åter vittna om djup inre nöd, mäktiga syndafrestelser, bittra erfarenheter i lifvets skola eller djupa och fruktansvärda syndafall. Vi skola icke förråda en enda af våra brefskrifvare, men vi taga alls ingen befattning med bref från personer, som ej skänka oss så mycket förtroende, att de utsätta namn och adress. »Maja», som förlidet år skref till oss anonymt och hvilkens fråga vi ock, innan hon uppgaf sitt namn, besvarade, gaf sig sedan tillkänna, och då vi fingo veta, hvem hon verkligen var, kunde vi ej annat än gilla hennes anonymitet, ty hon var så väl känd af den, som skrifer detta, att kännedomen om hennes rätta namn skulle hafva inverkat menligt på svarets innehåll.

Må nu äfven dessa rader bära något godt med sig till våra läsare, det önskar allas eder

A. W. H.

Om jag under vägen hem möter ett barn, som har tappat en tvåöring och jag lyckas aftorka dess tårar genom att gifva det en annan i stället, så känner jag mig lycklig. Jag skulle visst vara glad att äfven få göra stora ting, men innan jag blir betrodd sådana, vill jag icke försumma sådana småsaker som dessa.

John Newton.

Från Lagan.

Och därefter skall jag utgjuta min Ande öfver allt kött, och edra söner och döttrar skola profetera — —

Joel 2: 28.

I hopp om att det möjligen skulle intressera denna tidnings läsare att höra något från denna ort, vill jag härmed meddela några rader därifrån.

Allra först har jag glädjen nämna, att vi här i dessa dagar återigen fått upplefva den tid, som profeten Joel med siareblick såg långt före Kristi födelse, och som första gången uppenbarade sig på första pingstdagen, nämligen den helige Andes utgjutande. Vi hafva erfarit något af den första pingstdagens glädje, i det att Herren låtit sin helige Andes nådevindar genomblåsa vår bygd. De troende blifva genom den helige Ande upplifvade på nytt, och de, som förr icke haft behof af Gud och hans ord, börja ropa till honom om nåd och syndernas förlåtelse.

Det är öfver ett 30-tal personer, hufvudsakligast *ungdom*, som nu lämnat sina hjärtan åt Gud. Af dessa hafva redan 19 formligen anslutit sig till Åby-Torlarps kristliga ungdomsförening vid ett af dess senaste möten.

Må nu Gud äfven få behålla och bevara dem han vunnit! Från hans sida möter inga hinder härför, ty han skrifver ej skiljobref till dem, som frukta hans namn.

Lördagen den 21 januari firades i Åby missionshus ett kretsmöte med Åby-Torlarps, Hörda-Gässhults, Domaryds och Ingelstads ungdomsföreningar i Berga socken samt Dörrarps ungdomsförening i Dörrarps socken, hvilka föreningars sammanlagda medlemsantal uppgår till cirka 200.

Mötet öppnades kl 11 f. m. af platsföreningens ordförande, predikanten C. O. Svensson, med välkomsthälsning och uppläsandet af Davids ps 147: 14, hvarefter diskuterades frågan: *Huru bör ungdomsverksamheten vara ordnad för att blifva till största möjliga nytta för ungdomen själf, församlingen och missionens?**

Diskussionen, som alltigenom var tydlig oeh lärorik, afslutades med bön af handlanden P. N. Persson från Wexjö. Ungdomsföreningen på platsen hade därefter anordnat servering af kaffe och smörgåsar, hvartill alla mötesdeltagarne ägde fritt tillträde.

På e. m. hölls offentligt ungdomsmöte, då predikanterna C. O. Svensson, B. Gustafsson från Waggeryd och K. F. Kaldén, Ljungby, predikade.

Till slut aflades kortare vittnesbörd af flera mötesdeltagare.

Den rymliga möteslokalen var till trängsel fylld af i synnerhet ungdom.

K. L.

* Meddelandet, att mötesdeltagarna fingo kaffe och smörgåsar, intresserar nog ej denna tidnings läsare så mycket, som ett sammandrag af diskussionen öfver denna fråga skulle hafva gjort.

Red.

Traktater gratis.

Härigenom meddelas, att trehundrausen af dr Newman Halls utmärkta väckelseskifter lämnas »utan penningar och för intet» till gratis utdelning. Hvarje predikant och annan församlingstjänare inom Sv. Missionsförbundet eller förtroendeman inom ungdomsförening äger rätt begära traktater, som erhållas gratis men ej fraktfritt. Tolfhundrafemtio Nya testamenten bortskänkas, men dessa Testamenten endast för att kostnadsfritt utdelas i fattiga hem på mörka trakter. De, som vilja taga fasta på anbudet, torde med åberopande af detta löfte med första insända rekvisition till J. A. Lindblads förlag, *Köping*.

Å det, som expedieras pr post, uttages utlagd fraktagift pr postförskott. Utdelningen torde godhetsfullt verkställas inom sex månader efter mottagandet.

I traktatmissionens intresse.

J. A. Lindblad.

Köping den 16 februari 1906.

Brefväxling.

I.

Insända frågor.

1). Huru bör en troende flicka handla i afseende på att ingå i en kristlig församling, då hon ännu är hemma hos sina föräldrar och dessa ej vilja det?

»Ada E—.»

2). När kan man vara viss om, att bönen är efter Guds vilja enligt 1 Joh. 5: 14, 15?

P. A.

3). Kan en troende yngling med godt samvete inträda i en socialdemokratisk sakkförening, utan att han därigenom begår synd emot Gud?

Troende yngling.

4). Är det orätt af en ung troende flicka, att i fantasien drömma om en ren och lycklig kärleksförbindelse, om ett ljust och lyckligt hem, i hvilket hon fått blifva en älskad och älskande maka och moder?

Mimmy.

5). Huru skall en ung troende tjänsteman förhålla sig till sina närmast öfverordnade, då dessa allt emellanåt till hans djupa smärta tala om bibeln såsom en gammal sagobok?

Rufus.

6. Är det med Guds ord och ett kristligt lif förenligt, att troende korporaler, soldater och beväringar under tjänstgöring, särskildt på marscher, deltaga med i den ofta oanständiga och en kristen ovärdiga sången, som då vanligen förekommer?
En troende korporal.

II.

Svar på insända frågor.

1.

Till T. S.

Huru ter sig i praktiken det partisinne, som enligt bibeln utestänger från himmeln?

Parti i församlingen är liksom parti i stat och samhälle ett uppdelande af det hela i flera mer eller mindre själfständiga och mot hvarandra kämpande organisationer. Och, liksom politiska partistrider verka förryckande och förlamande från samhällslifvet och dess utveckling samt skapa bitterhet i sinnena, hvarigenom samhällsfriden fördärfvas och den inbördes samlefunden fördyrstras, så förstöra också de andliga partistriderna det goda förhållandet inom församlingen och omöjliggöra ett enigt samarbete där till hennes inre och yttre förkofran. Därför hvilas ock Guds dom öfver allt sådant väsende.

Men nu kan sådant söndringsarbete hafva sin rot i någonting helt annat än i det köttsliga sinne, som utestänger från Guds rike. Det kan hafva sin rot i missuppfattning af vissa Guds ord, som det gudfruktiga sinnet tvingar till lydnad för, och kan vara ett uttryck icke för ett köttsligt och trotsigt sinne utan för ett lydaktigt och hörsamt sinne. Och på dem, som af sådan orsak åstadkomma söndringar, går det icke an att tilllämpa Pauli ord: »De, som öfva sådant, skola icke ärfva Guds rike.» Det är att beklaga, att uppriktiga och ärliga själar skola taga så miste om Guds vilja, att de i välmening göra det ondt är och vålla svärigheter för Guds verk. Men det är i flera hänseenden än det ifrågavarande sådant sker. Därför beder Paulus så innerligt till Gud, att de troende måtte *uppfyllas* med kunskap om Guds vilja i all andlig vishet och insikt, att de må vandra Herren värdigt, honom i allt till behag (Kol. 1: 9, 10). En rätt kristlig kunskap är för den skull af vida större betydelse, än många troende besinna. Vi skola komma ihåg, att det bibelstridiga och orätta icke blir rätt för det, att det öfvas i ett fromt sinne. Men man får icke heller döma ett för Gud lydigt och undergifvet sinne såsom köttsligt och ondt för framträdande oförstånds skull och missuppfattningar af Guds ord. När David hatade sina ovänner, så gjorde han orätt. Men han trodde, att Gud tyckte om sådant, och därför berömde han sig därpå inför honom och lade därvid i dagen det mest Gud bängifna sinne. Han tog miste om hvad som var Guds vilja, men han var icke köttsligt utan andligt sinnad, och därför var han trots allt ändå alltid Gud tack. Och sådana finnas många ännu.

Men annat är förhållandet med personer, som af äregirighet, härsklystnad och annan köttslighet ställa till partier och söndringar inom församlingen. De äro köttsligt *sinnade*. Och köttets sinne är död. Beklagligt nog är det väl ock i detta sinne de flesta söndringarna i församlingen ha sin rot. Därför må man ha akt på dem, som ställa till ett sådant, men se till att man icke på sig själf får de orden tillämpade: »Dömen icke, på det att I icke mån varda dömda.»
J. N.

2.

Till Bjata.

Huru bör en ung, troende flicka i sitt hem inför icke troende föräldrar låta sitt ljus lysa enligt Matt. 5: 16.

Jesus säger i anförda bibelställe, att hans lärjungar skola låta sitt ljus lysa, på det att människorna må se deras goda gärningar. I hvad detta nu gäller oss, så är meningen den, att vi skola lysa med våra goda gärningar till Guds ära. »En ung, troende flicka» har därför i sitt hem att söka vandra så i ord och gärning, i trohet, undergifvenhet och lydnad för Gud och sina föräldrar, att det kristna namnet varder äradt genom hennes helgade umgängelse. Hon bör därvid dock vakta sig att uppträda myndigt, dömande och straffande inför sina föräldrar och likväl icke lämna dem i okunnighet om hvad som behagar och missbagar Gud. Framför allt bör hennes kärlek, villighet och lydnad städse lägga i dagen, att hon är *ett barn* i hemmet, som vill lefva för att göra sina föräldrar lyckliga, både andligt och lekamligt. Ett sådant lif är ett ljus, genom hvilket Gud får ära af sina barn. Och lyser en ung, troende flicka på det sättet inför sina icke troende föräldrar, skall nog den dagen komma, då hon får se, att hon icke lyst förgäfvcs.

—1—

3.

Till Titti.

Head fordras för att vinna inträde vid fröken Elsa Borgs bibelkvinnohem?

För arbetet inom vårt land erfordras, jämte lefvande tro och hjärta för själar, praktiska gåfvor, icke högre bildning eller ovanlig begåfning.

För yttre missionen fordras därjämte språksinne, d. ä. lätthet att uppfatta och återgifva ljuden i ett främmande språk. Att väl studera sitt eget språk är en särdeles god förberedelse. Framför allt behöfves i all mission, yttre och inre, att tänka ringa om sig själf och högt om sin Mästare och att räkna hvar den andre yppare än sig. Godt är att begrunda Hudson Taylors ord: »Ingen blir missionär af att fara öfver världshafvet. Den, som vill verka bland hedningarne, måste först vara en missionär i sitt eget land».

Kursen vid Hvita bergen börjar 1 nov. och slutar 31 maj. Under sommaren pågår ingen kurs. Afgiften är 50 kr. i ett för allt, men lekamliga krafter få vara i öfning. Elever mottagas icke *under* 20 år och endast såsom undantag öfver 40 år. Mellan 20 och 30 år är bästa åldern.

Ansökningarna böra insändas i april månad, och svar erhålles i maj eller juni. Namn och adress böra *noga* uppgifvas. Ansökan bör ske egenhändigt och åtföljas af ett kort meddelande om tiden för omvändelsen samt om lifvet före och efter densamma. Ålder och hälsotillstånd böra uppgifvas jämte det kyrkosamfund, man tillhör. Flyttningsbevis bör *ej* uttagas, och frejdbevis behöfs ej förrän vid kursens början, men bör det då vara nyskrifvet. Förord från kända, kristna vänner är godt.

Kursens hufvudändamål är öfning i praktisk verksamhet. dock förekomma i synnerhet de senare månaderna lektioner i erforderliga ämnen, såsom hälsolära, svensk skrifning m. m. Bibelkursen fortgår hela tiden.

Öfriga upplysningar kunna erhållas af fröken Elsa Borg, Borgmästaregatan 6, *Stockholm*.

REDOVISNING

af influtna medel till Ungdomens hednämmission, insända till redaktionen af denna tidning:

Ett löfte till Herren på bröllopsdagen af Karin och P. Matsson 5 kr.; fr. Anna och Fr., Kristenehamn, ett tack till Gud d. 18 okt. 05 5 kr.; fr. Ingelstads ungdomsf. gm M. Brodin 10 kr.; fr. I-borg »ur missionsbössan på skolbordet kr. 8,50; fr. Klara Johansson, Säter, Lekvattnet, kr. 22,50; fr. do till lappmissionen 22,50; fr. Regnsjö kr. ungdomsf. gm Per Berge kr. 16,04; fr. söndagsskolbarnen i Angered gm Alma Johansson, Gunnilse, till barnen i Kongo, 25 kr., fr. Wesslands ungdomsf. gm W. Dahlin 25 kr., fr. Vads ungdomsförb. till missionär Hammars underhåll gm Lina Åhlin 15 kr.; fr. By norra ungdomsf. gm O. Westin 25 kr.; fr. Katarina Sandberg, Ramsjö, kr. 1,50; fr. Eriksbo ungdomsf. gm A. P. Johansson 25 kr.; fr. A. F., Stockholm med bön om Guds välsignelse kr. 3,20; Herrens tionde fr. f. d. medlem af Finspongs ungdomsf. E. A—n 5 kr.; fr. Arbrå kr. ungdomsf. gm Hedda Hansson 75 kr.; fr. Skepsås ungdomsf. gm Hilma Carlsson, Berg, Fornåsa, 25 kr.; fr. Boda ungdomsf. gm E. Wiborg, 20 kr.; fr. ungdomsf:n »Hoppet» i Ö. Tierp gm A. Wadén 15 kr.; fr. kr. ungdomsf. i Hellefors gm C. E. Dahlström 25 kr.

Må den Gud, som har nyckeln till alla välsignelsers skattkammrar, upplåta deras dörrar på vid gavel för de många gifvarne och i rikt mått återgälda allt, som är gjort och gifvet af kärlek till honom och till hans ära! Ja, han glömmet ingen, som med kärlek tänker på hans verk bland odödliga människosjälur till deras frälsning.

Breflåda.

Lydia. Tack, tack! Skall komma med musik i ett följande nr.

Ax. A. Tack! Skall med glädje användas.

E. O. O—n. Tack! Kommer in vid tillfälle.

E—l E. Formella brister lägga hinder i vägen, och versförsök hinna vi ej att omarbata.

J. D—r. Kanhända vid tillfälle.

J. L. Annonsen kostar 1,60.

Visa detta nummer

för någon bekant och sök intressera honom för att prenumerera på Ungdomsvännen. Annu kan tidningen erhållas komplett från årets början. Såsom ett glädjande bevis på, att intresset för Ungdomsvännen växer och befästes hos den kära ungdomen och att våra prenumerantsamlare gjort sitt bästa, kan nämnas, att prenumeranternas antal icke blott är lika stort som förlidet år vid samma tid, utan har ökats, äfven i år, hvadan vi ej behöft komma på skam i vår förtröstan och förväntan. Men om våra vänner på de olika platserna ville hjälpas åt att skaffa hvarje prenumerantsamlare minst två nya prenumeranter, så skulle antalet ytterligare ökas med 1000. Hvem af eder vill kasta ut noten och försöka? Mottagen emellertid alla och en hvar ett varmt och hjärtligt tack för hvad som redan blifvit gjort. Gud löne eder!